

Day After Day, Time Pass Away. And I Just Can't Get You, Off My Mind.
Nobody Knows, I Hide It Inside, I keep On Searching, But Can't Find..

ક્યાં શોધું તને
સુપ્રિયા..

અશ્વિન મજીઠીયા

VISIT...

LANZAROTE
Caliente.COM

Day After Day, Time Pass Away. And I Just Can't Get You, Off My Mind.
Nobody Knows, I Hide It Inside, I keep On Searching, But Can't Find..

ક્યાં શોધું તને
સુપ્રિયા..

અશ્વિન મજીઠીયા

પ્રકરણ ૧

"રિસોર્ટમાં ડીજે પાર્ટી ચાલતી લાગે છે." -દરિયા કિનારેથી પાછા ફરતાં, દુરથી સંભળાતા શોર-બકોરને સાંભળીને સમીરે સંજયને કહ્યું.

"ઓ યસ, ચલ હરી અપ...! મસ્ત ટાઈમ-પાસ થશે." -સંજયે ઉત્સાહ બતાવતા જવાબ આપ્યો, અને બંને દોસ્તોએ ઝડપ વધારી. આ બંને યુવાનો તેમનાં ઓફીસ-સ્ટાફ સાથે સી-બીચ પરના એક રિસોર્ટમાં પીકનીક મનાવવા આજે સવારે જ અહીં, અલીબાગ આવ્યા હતા.

નાતાલના દિવસોમાં ચાર દિવસની જાહેર રજાઓ એકસાથે આવતા ઓફીસવાળાએ આ પીકનીક એરેન્જ કરી હતી, જેથી યુવાન-સ્ટાફને કામકાજમાંથી થોડી રાહત આપી, નવી સ્કૂર્તિ-એનર્જી સાથે આવતા અઠવાડિયે ફરી પાછા ડબલ જોશથી કામે ચડવા તૈયાર કરી શકાય.

સમીરને આ ઓફિસમાં હજી એક વર્ષ માંડ થયું હશે પણ પોતાનાં મિફિંગ નેચર તેમજ સ્પોર્ટ્સ, મ્યુઝીક, ડાન્સ જેવી યુવાન હૈયાઓને લલચાવે તેવી બધી સ્કીલ્સમાં તેની નિપુણતાને કારણે આટલા શોર્ટ પીરીયડમાં તે ઓફિસમાં ઘણાય દોસ્ત બનાવીને બધાનો ફેવરેટ પણ બની ગયો હતો.

એ બધાઓમાં સંજય તેનો સૌથી ક્લોઝ-ફ્રેન્ડ હતો, એટલે અહિયાં અલીબાગ આવીને જ્યારે બધો ઓફીસસ્ટાફ ફેશ થઈને હજી હોટલની રૂમોમાં રિલેક્સ થવાની પેરવીમાં હતો, ત્યારે આ બંને દોસ્તો એકલા જ દરિયા-કિનારાની મોજ માણવા નીકળી પડ્યા હતા. ક્લાકેક પછી, ટહેલતા ટહેલતા પાછા ફરતાં હતાં, ત્યાં પોતાની હોટલમાંથી આવતા અવાજને કારણે આ બંને યુવાનોએ સ્પીડ વધારી દીધી અને હોટલ પર પહોંચી ગયા.

એ શ્રી-સ્ટાર રિસોર્ટના ડાન્સ-ફ્લોર પર શોરબકોર અને નાચ-ગાનનો જાણે કે જુવાળ આવી ગયો હતો. બધાં યુવાન અને યુવતીઓ મન મુકીને નાચી રહ્યા હતા. સમીરને તો ડાન્સનો જબરો શોખ...! એટલે પછી તો પૂછવું જ શું?

તરત જ તે બધાં સાથે જોડાઈ ગયો. ઈંગ્લીશ-હિન્દી ગીતો અને રીમીક્સના તાલ પર જુવાન હૈયાં ઝૂમી રહ્યા હતા. તેઓ માટે તો આટલા દિવસોનો માનસિક થાક ઉતારવાનો આ જ એક બેહતરીન ઉપાય હતો.

કેટલીય વાર સુધી પોતાની જ મસ્તીમાં નાચ્યા બાદ સમીરે આસપાસ જોયું તો, ડાન્સ-ફ્લોર પર ગર્દી ઓછી થઈ ગઈ હતી. લોકો થાક્યા હશે કે શોખ પૂરો થયો હશે. જે હોય તે, પણ તોય સમીરનું જોશ ઓછું ન થયું. તેણે પોતાનો ડાન્સ ચાલુ રાખ્યો. અને ત્યાં જ થોડીક એવી બચેલી પબ્લિકમાં સમીરે તેને જોઈ.

બ્લેક સ્કર્ટ અને વાઈટ સ્ટ્રાઈપ્સ વાળા બ્રાઈટ રેડ ટોપમાં એ ખુબસુરત લલના...! સોનેરી ક્લરથી બ્લીચ કરેલા તેના વાળ, તેને બીજી બધી યુવતીઓથી એકદમ ડિફરન્ટ બનાવી દેતા હતા. તે પણ મન મુકીને ઝૂમી ઝૂમીને નાચી રહી હતી. તેની આંખો બંધ હતી, જાણે કોઈ ગાઢ સમાધીમાં હોય તેમ. આસપાસની દુનિયાથી બેખબર તે મ્યુઝીકના તાલપર ઓતપ્રોત થઈને નાચી રહી હતી. જેમ જેમ મ્યુઝીકની સ્પીડ વધતી ગઈ તેમતેમ નાચવાવાળા સાવ ઓછા થતાં ગયા. આખરે તો બસ, તેઓ બે જ જણા ફ્લોર પર રહ્યા. સમીર અને તે...! બન્નેમાં યુવાણીના જોશનો જાણે કે મહેરામાણ ઉભરાયો. એકમેક તરફ જોયા વિના જ બન્ને હૈયાઓ પોતાની મસ્તીમાં રમમાણ હતા. આસપાસના યુવાન-યુવતીઓનું સમસ્ત ધ્યાન મસ્તીમાં થિરકતા ચાર પગના લયબદ્ધ સ્ટેપ્સ પર

જા હતું, કે ત્યાં સાવ અચાનક જા..

સાવ અચાનક શું થયું કે, નાયતા નાયતા તે સુંદરી સમીરના અંગ પર આવીને પડી. સમીર ચોંકી ગયો. જો કે તરત જ તેણે તેને સંભાળી લીધી, પણ તોય પોતે તો સાવ બેબાકળો જ થઈ ગયો.

જોકે એટલામાં જ તે યુવતીનું ફ્રેન્ડ-સર્કલ દોડીને ફ્લોર પર આવ્યું અને બધા તેને સંભાળી લઈ એક ખૂણામાં લઈ ગયા. સમીર પણ પોતાના ઓફીસ-દોસ્તો પાસે જઈને બીજા ખૂણામાં બેસી ગયો.

ડીનર શરુ થઈ ગયું હતું. ડાન્સને કારણે ભૂખ સારી એવી ઉઘડી ગઈ હતી, એટલે સમીરે પણ ડીનર ચાલુ કર્યું, પણ તેનું ધ્યાન તો પેલી યુવતી તરફ જ હતું. હવે તે થોડી સ્વસ્થ લાગતી હતી. તેની સખીઓ તેને જ્યુસ, પાણી વગેરે લાવીને દેતી હતી. પણ તોય થોડી થોડી વારે તે પોતાની હથેળીઓમાં મોઢું છુપાવીને રડી પડતી હતી.

થોડીવાર બાદ તેની સહેલીઓ તેને લઈને હોલમાંથી બહાર ચાલી ગઈ. સમીર પણ પોતાની રૂમમાં આવી ગયો. દિવસભરની મુસાફરી તેમ જ ડાન્સનો થાક અને ભરપેટ ડીનરને કારણે ઊંઘ મસ્ત આવી જશે, એવી સમીરની આશા ઠગારી નીકળી. સમીરના મગજ પર તો તે ડાન્સ-ફ્લોરની ઘટના જ સવાર થઈ ગઈ હતી.

એકદમ ખુબસુરત ચહેરો, અફલાતુન ફિગર ને મ્યુઝીકના તાલ પર અફલાતૂન ડાન્સ કરતી એ લલના.. !

ને ત્યાં જા.. જાણે કોઈ વીજળી પડે તેમ તેનું પોતાનાં શરીર પર આવી ને પડવું. પોતે તેને આગોશમાં જકડીને સંભાળવાની કોશિષ કરવી. તે વખતનો સ્પર્શ.. તે ઉત્તેજના.. તે રોમાંચ..બધું જાણે સમીર ફરી અનુભવવા લાગ્યો. પરિણામસ્વરૂપે નિંદ્રાદેવી તો જાણે કે તેનાંથી સાવ રિસાઈ જ ગઈ હોય એમ એની આંખથી માઈલો દૂર ચાલી ગઈ.

આખરે પથારીમાં પડ્યા પડ્યા કંટાળીને સમીર રૂમમાંથી બહાર નીકળ્યો. ડીસેમ્બરની એ રાતે વાતાવરણમાં ઠંડક વધી ગઈ હતી. અને બહાર બધું સુમસામ લાગતું હતું.

“ખોયા ખોયા ચાંદ, ખુલા આસમાં,

આંખોમેં સારી રાત જાયેગી,

ઐસેમેં કૈસે નીંદ આયેગી... હો..ઓ...

ખોયા ખોયા ચાંદ..”

ત્યારનાં મોસમને અને પોતાની મનઃસ્થિતિને અનુરૂપ એવું પોતાનું ઓલ્વેઝ-ફેવરેટ ગીત ગણગણતો સમીર, પગ લઈ જાય તે દિશામાં ચાલવા લાગ્યો કે ત્યાં જ રિસોર્ટના કમ્પાઉન્ડનાં એક ખૂણામાં એક તાપણું કરેલું જોઈ, તે એ તરફ આગળ વધ્યો. નજીક જતાં તેણે જોયું, કે પોતે જેના વિચારમાં ખોવાયેલો હતો તે લલના તો અહીં તેની એક સખી સાથે તાપણાની શેકોટી લઈ રહી હતી. તાપણા તરફ મ્હો કરીને બેઠેલી આ બંને યુવતીની પીઠ સમીર તરફ હતી અને વાતોમાં એટલી મશગુલ હતી, કે સમીર તેમની નજીક આવી ગયો, તેનું પણ તેમને ધ્યાન ન રહ્યું. સમીર એક ઝાડની ઓથમાં ઉભો રહી તેમની વાતો સાંભળવા લાગ્યો.

"વોટ? ફોર ગોડ'સ સેઈફ સુપ્રિયા, વેર યુ ડ્રંક? તું પીધેલી હતી? દારૂના નશામાં હતી? આઈ કાન્ટ બીલીવ..! તને આ શું થઈ ગયું છે. કંટ્રોલ ચોર સેલ્ફ યાર. અને જે કંઈ થયું તે સારું જ થયું છે ને? આટઆટલા વર્ષોથી જે ચાલતું હતું, તે બધું આખરે પૂરું થયું. યુ શુડ ફીલ બેટર નાઉ..!

હવે તો તારે રાહતનો શ્વાસ લેવો જોઈએ. સંભાળી લે તારી જાત ને ડિયર..!"

"ખ્લીઝ નમિતા, મુક એ બધી વાત હવે. મુડ ખરાબ છે અત્યારે.." -ઉદાસ લલના બોલી પડી.

ઘણી વાર સુધી શાંતિ છવાયેલી રહી. તો એનું નામ સુપ્રિયા હતું. સમીર વિચારવા લાગ્યો. શું થયું હશે આની સાથે? કદાચ બ્રેક-અપ થયો હશે. આગળ કંઈ વિચારે ત્યાં જ તેને કાને સુપ્રિયાનો સુરીલો અવાજ પડ્યો.

“જબ ભી કિસીકો કરીબ પાયા હૈ
કસમ ખુદા કી વહીં ધોખા ખાયા હૈ.
ઈલ્જામ ક્યા દે હમ કાંટો કો
ઝખ્મ તો હમને ફૂલોં સે પાયા હૈ.”

"વાહ, વાહ.." -સમીરને દાદ દેવાનું મન થયું. પણ તરત જ એ સાવધ થઈ ગયો. એક તો કોઈકની વાત છુપાઈ છુપાઈને સાંભળવી, અને અડધી રાતે તે કંઈ કોઈની શાયરીને દાદ થોડી દેવાની હોય..!

સમીર ત્યાંથી પાછો ફરી પોતાની રૂમ પર આવી ગયો.

સવારે ૬.૩૦ આસપાસ તેની આંખ ખુલી ગઈ. તેનો રૂમ-પાર્ટનર સંજય તો હજી સુતો જ હતો. થોડું જોર્ગીંગ કરી આવવાનો વિચાર આવતા જ તેણે સ્પોર્ટ્સ શુઝ પહેરી લીધા. નીચે કેન્ટીનમાં ફ્રેશ લાઈમ જ્યુસ પી ને તે દરિયા-કિનારા તરફ નીકળી ગયો. સમુદ્રની ઠંડી રેતીનો આહલાદક સ્પર્શ થતાં જ તેણે શુઝ ઉતારી દીધાં, અને ઉઘાડા પગે રેતી પર ધીરે ધીરે દોડવા લાગ્યો. સમીરને સમુદ્રનો અજબ જ લગાવ હતો. વિશાળ એવા સમુદ્રને જોઈ તેના પ્રત્યે તેના મનમાં માનની લાગણી ઉપસી આવતી. આટલી વિશાળતા...આટલી વિપુલતા..! છતાં ય જરા પણ ગર્વ નથી. તમે ક્યારેય પણ તેને મળવા જાઓ તો એની એ જ જગ્યા પર તે તમને સદાય મળશે જ. તમે તેની નજીક ગયા, કે તરત તે દોડતો દોડતો તમને સામેથી મળવા આવે, અને તમારા પગ પાસે આવી આળોટવા લાગે.

સમીર પોતાનાં જ વિચારોમાં દોડતો હતો, અને ત્યાં જ તેને સુપ્રિયા દેખાઈ. સમુદ્રની પેલી પાર શું છે, તે શોધવાનો પ્રયત્ન કરતી વ્યક્તિના ચહેરા પર જેવા ભાવ હોય, તેવા ભાવ સાથે સમુદ્રમાં નજર નાખીને તે ક્યાંક જોતી હતી.

શું કરવું? આગળની તરફ દોડતું રહેવું? કે પાછા ફરી જવું? સમીર નક્કી ન કરી શક્યો. આગળ જઈશ તો ઓળખાણ કાઢવી? કે તેની તરફ દુર્લક્ષ કરીને બાજુમાંથી પસાર થઈ જવું? એવી ગડમથલમાં તેણે પોતાની ઝડપ ઓછી કરી નાખી. અને તેટલામાં જ સુપ્રિયાની નજર તેની પર પડી. બંનેની નજર મળી. સમીરે આછરું સ્મિત આપ્યું. પણ સુપ્રિયાના ચહેરા પર તો હતો... ફક્ત શૂન્ય ભાવ..!

પ્રકરણ ૨

પોતાના ઓફીસ-મિત્રો સાથે યર-એન્ડની સહેલગાહ માટે મુંબઈથી અલીબાગ આવેલો સમીર ત્યાંના સમુદ્ર કિનારે વહેલી સવારે ટહેલવા નીકળી પડ્યો. તે સાવ પોતાનાં વિચારોમાં જ કાંઠા પર દોડતો હતો કે ત્યાં જ તેને સુપ્રિયા દેખાઈ.

સમુદ્રની પેલી પાર શું છે, તે શોધવાનો પ્રયત્ન કરતી વ્યક્તિના ચહેરા પર જેવા ભાવ હોય, તેવા ભાવ સાથે સમુદ્રમાં નજર નાખીને તે ક્યાંક જોતી હતી.

શું કરવું? આગળની તરફ દોડતું રહેવું? કે પાછા ફરી જવું? સમીર નક્કી ન કરી શક્યો. આગળ જઈશ તો ઓળખાણ કાઢવી? કે તેની તરફ દુર્લક્ષ કરીને બાજુમાંથી પસાર થઈ જવું? એવી ગડમથલમાં તેણે પોતાની ઝડપ ઓછી કરી નાખી. અને તેટલામાં જ સુપ્રિયાની નજર તેની પર પડી. બંનેની નજર મળી. સમીરે આછેરું સ્મિત આપ્યું. પણ સુપ્રિયાના ચહેરા પર તો હતો... ફક્ત શૂન્ય ભાવ..!

સમીરને તો જાણે પોતે બોલિંગ કરી રહ્યો હોય તેવું લાગ્યું. પોતે બોલ તો ફેંક્યો છે. હવે તે બોલને સ્ટ્રાઈક મળશે અને બોલ વેગ પકડશે? કે મિસ-હીટ થઈને બોલ બાજુની ગટરમાં જઈ પડશે? તેવી અનિશ્ચિતતામાં અમુક ક્ષણો સમીરને વીતતી જણાઈ. અને ત્યાંજ સુપ્રિયાના ચહેરા પર મંદ સ્મિત લહેરાયું. સમીરને જોઈ તેણે પોતાની જાતને સાંભળી લીધી.

"હાય..." -સમીરે અભિવાદન કર્યું.

"હેલો..." -સામેથી પ્રત્યુત્તર મળ્યો.

"આર યુ ઓકે?"

"હમ્મ..."

હવે આગળ શું બોલવું તે સમીરને સમજાયું નહીં, એટલે તેણે ઝડપ વધારી અને દોડવાની શરૂઆત કરી. પણ ત્યાં જ સુપ્રિયાનો અવાજ સંભળાયો,
"ઐક મીનીટ....!"

સમીરે પાછળ ફરીને જોયું. સૂર્યોદય હજી હમણાં જ થયો હતો. સુરજના કુમળા કિરણોના પ્રકાશને કારણે સુપ્રિયાના વાળમાં સોનેરી ઝાંય પડતી હતી. ચહેરા પર આવતી લટ મંદ મંદ પવનને કારણે હળવાશથી અહીંતહીં ઉડતી હતી. લટોને સંભાળવા જતાં કાંડામાં પહેરેલ બ્રેસલેટનો રણકાર સમીરને સાગરના ઘેરા સંગીત વચ્ચે પણ સંભળાતો હતો.

"સુપ્રિયા." -તેનાં અવાજે સમીર હોશમાં આવ્યો.

"હમ્મ..?" -તે પૂછી પડ્યો.

"સુપ્રિયા. મારું નામ," -કહેતા કહેતા સુંદર જલપરી જેવી દેખાતી એ લલનાએ પોતાનો હાથ આગળ કર્યો.

"ઓહહ, સમીર." -માંડ માંડ હોશ સંભાળતા એ મંત્રમુગ્ધ યુવાને પોતાનો હાથ લંબાવીને તેની સાથે હાથ મેળવ્યો.

તેના સ્પર્શને કારણે પોતાના પગ તળેની રેશમી રેતી સરકતી જતી હતી? કે પોતાને ફક્ત તેવો ભાસ થતો હતો..? સમીરને કંઈ સમજાયું નહીં.

"થેન્ક્સ...! એન્ડ સોરી ફોર યસ્ટરડે." -સુપ્રિયાએ વિવેક કર્યો.

"ઓહ...! ડોન્ટ બી. ઈટ વોઝ એ રિફ્લેક્ષ એક્શન." -સમીરે સામો વિવેક દાખવ્યો.

"આ...ઉ, તમારી રિફ્લેક્ષ એક્શન જો થોડી ય ખરાબ હોત, તો હું તો નીચે જ પડી ગઈ હોત." -બોલતા બોલતા સુપ્રિયા હસી પડી.

તે પછી વાતોનો દોર આગળ વધ્યો. પાંચ-દસ મીનીટ અહીંતહીંની વાતો કરી બંને એકમેકથી છુટ્ટા પડ્યા.

સમીર રિસોર્ટ પરની પોતાની રૂમ પર આવ્યો ત્યારે તેની ખુશી મનમાં સમાતી ન હતી. અને જેમ દરેક યુવાન કરે છે, તેમ તરત જ તેણે સંજય અને તેનાં ઓફીસના બીજા યુવાન મિત્રોને સુપ્રિયા સાથે થયેલ પોતાની ઓળખાણ અને વાતચીતની વિગતવાર વાત કરી દીધી.

નડાવાધોવાનું પતાવીને સમીર અને તેની ગેંગ નીચે કેન્ટીનમાં દાખલ થયા, તો સુપ્રિયા અને તેની સખીઓ ત્યાં પહેલેથી જ મોજુદ હતી. પોતાના મિત્રો સાથે સુપ્રિયાની ઓળખાણ કરાવવાના ઈરાદા સાથે સમીર વારંવાર તેના ટેબલ તરફ જોતો હતો, પણ સુપ્રિયાનું ધ્યાન તેની તરફ પડતું જ ન હતું. સમીર થોડો અસ્વસ્થ થઈ ગયો, અને તેની આ બેચેની તેના દોસ્તોની નજરથી છુપી ન રહી. બધા ય તેની ફીરકી તાણવા લાગ્યા. સુપ્રિયાનું ધ્યાન તેમની તરફ ખેંચાય તેવા અવાજે બધા ય બોલવા માંડ્યા-

"અરે હાય...! સમીર ક્યારે આવ્યો તું? મેં તો તને જોયો જ નહીં...!"

"શું સમીર? મોર્નિંગ વોક માટે એકલો જ નીકળી પડ્યો કે? અમને જગાડ્યા પણ નહીં? અત્યારથી જ દોસ્તીમાં તિરાડ પડવા લાગી, આ તો...!"

"કભી તો નજર મિલાઓ, કભી તો કરીબ આઓ..." -એક જણ તો ગીત જ ગાવા લાગ્યો.

આ બધી મજાક-મસ્તીમાં એક દોસ્તના હાથનો ધક્કો લાગવાથી ટેબલ પરની ડીશ નીચે પડવાની હતી, કે સમીરે તરત જ તેને પકડીને ફરી ટેબલ પર મૂકી અને બોલી પડ્યો- "ધ્યાન રાખ યાર.. હમણાં ડીશ પાડી નાખી હોત..!"

પછી તો જોઈએ જ શું?

પેલા યુવાને સામે હસતાં હસતાં જવાબ વાળી દીધો- "યાર સમીર તારી રિફ્લેક્ષ એક્શન બહુ સ્ટ્રોંગ છે હો. તું સાવચેત ન રહ્યો હોત, તો સાચે જ નીચે પડી ગઈ હોત, આ ડીશ યાર.. ડીશની વાત કરું છું હું..!"

અને બધા હસવા લાગ્યા.

સમીરને તો મરવા જેવું લાગ્યું. ક્યાં આ અળવીતરાઓને બધી વાત કરી. તે તો બસ નીચી મુંડી કરીને ખાતો જ રહ્યો. તીરછી નજરે તેણે સુપ્રિયા તરફ જોયું. તે ટેબલ પરથી ઉઠી રહી હતી. જતાં જતાં તેણે સમીર તરફ એક નજર નાખી, અને એક ક્યુટ સ્માઈલ આપીને ત્યાંથી નીકળી ગઈ. તેના એ નાના એવા સ્મિતે સમીરના મન ઉપરના માણભરના ભારને ઉતારી નાખ્યો. અને તે ફરી પાછો ખુશનુમા મુઠમાં આવી ગયો.

તે પછીના એક બે દિવસ એમ જ વીત્યા. હળવા કટાક્ષો, આવતા-જતાં હાય-હલ્લો, ક્યારેક મોર્નિંગ વોક પર, તો ક્યારેક માર્કેટમાં. બધું અનપેક્ષિત અને તોય જાણે બધું પૂર્વયોજિત હોય તેવું. એક દિવસ સમીરે તે ટોપિક કાઢ્યો.

"સુપ્રિયા, તે દિવસે તને શું થયું હતું? તબિયત બરાબર નહોતી કે?"

"ના, સમર્થીંગ એલ્સ. ઈટ્સ પર્સનલ."

"ઓહ. જો તારે ન કહેવું હોય તો... ઈટ્સ ફાઈન."

થોડી વારની ચુપકીદી બાદ તે બોલી,
"ઈટ ઈસ નોટ ઈઝી વેન ધ રિલેશન્સ બ્રેક. સ્પેશીયલી વેન યુ વેર ટાઈડ ટુ સમવન ફોર સો મેની યર્સ. વર્ષો જુના સંબંધ સાવ અચાનક જ જ્યારે.. "

"ઓહ યસ. રાઈટ. બોય-ફ્રેન્ડ?" -સમીર પોતાની ઉત્સુકતા દબાવી ન શક્યો.

"નો. આઈ ડોન્ટ હેવ બોય-ફ્રેન્ડ. ઈટ્સ માઈ પેરેન્ટ્સ..મારા મમ્મી પપ્પા..એ લોકો છુટ્ટા પડ્યા. છેલ્લા ૧૦ વર્ષથી હું જબરદસ્ત પ્રેશરમાં જીવી રહી હતી. એ લોકોમાં મતભેદો હતા. એ દિવસે મારા પાપાએ મને એસએમએસ મોકલ્યો હતો, કે તેઓએ છુટ્ટા પડવાનો નિર્ણય લોધો છે અને હું ડિસ્ટર્બ થઈ ગઈ હતી. સમીર, સાચે જ બહુ મુશ્કેલ છે આ બધું સમજવું કે સમજાવવું.

ચલ પડી હૈ કશ્તીયાં, સમંદર..! દુર હૈ કિનારા

ઈસ મઝધાર સે પુછ લેના ક્યા હાલ હૈ હમારા

બિખર જાતે ઉસી દિન હમ કહીં

અગર સાથ ન હમે મિલતા તુમહારા..!"

સમીર તેની શાયરીનો સાચે જ ફેન થઈ ગયો હતો. શાયરીનો જ નહીં, તે તો આખેઆખો તેનો જ ફેન થઈ ગયો હતો. તેનું હસવું, તેનું બોલવું, ચહેરા પર આવતી લટોને સંભાળવી, તેના હાથનું બ્રેસલેટ, ઈયર-રિંગ્સ, તેને ગમતાં મુવીઝ, ટીવી-શોઝ, કાર્ટૂન, બુક્સ, સોંગ્સ..તેનું બધું જ સમીરને ગમવા લાગ્યું હતું. સાચું પૂછો તો મનથી, એકદમ મનથી તેને સુપ્રિયા ગમવા લાગી હતી. તેનું રિઝર્વ રહેવું...દસ વખત વિચાર કરીને તેનું બોલવું...બધું સમીરને ઈમ્પ્રેસિવ લાગતું હતું.

શનિવાર...તે ત્યાં અલીબાગ-રિસોર્ટમાં સમીરનો છેલ્લો દિવસ હતો. અને એ પહેલાં જ તે સુપ્રિયા સામે પોતાના પ્રેમની કબુલાત કરવાનો હતો. પણ તેનું મન સાથ નહોતું દેતું. ચાર દિવસની આ મુલાકાતો થકી ઉત્પન્ન થયેલી એ ભાવનાઓ, તે પ્રેમ જ છે? કે ફક્ત આકર્ષણ? તેને સમજાતું નહોતું કંઈ. અને જો તે પ્રેમ જ હોય તો ય.. જ્યાં પોતે જ પોતાના મનને કન્વીન્સ નહોતો કરી શકતો, ત્યાં તે સુપ્રિયાને ક્યાં કન્વીન્સ કરી શકવાનો હતો?

પણ ત્યાં જ તેના મનનો બીજો હિસ્સો સામે દલીલ કરતો કે, "અરે પાગલ, તને સમજાતું કેમ નથી? તેને પણ તું ગમે જ છે ને? તે પણ તને પ્રેમ કરતી જ હશે. હવે ગઈકાલનો જ દાખલો લે ને. કાલે ડાઈનીંગ-હોલમાં કેટલી ગર્દી હતી? તોય સુપ્રિયા અને તેની સહેલીને તારી સામે જ સીટ મળી. એ શું બધું યોગાનુયોગ સમજવાનું? તને લાગતું નહોતું કે જમતી વખતે એ વારે વારે તારી તરફ જોતી હતી? તેની તે બેનમુન શાયરીઓ..! તે શું ફક્ત તેની ફ્રેન્ડઝને સંભળાવતી હતી? કે તે બધી ફક્ત તારા માટે જ હતી? આ બધાનો કંઈક તો અર્થ નીકળે જ છે. આ બધું, ફક્ત મનનું એક છળ સમજીને શા માટે જાતું કરવાનું?"

શુક્રવારે, રાત આખી સમીર વિચાર કરતો રહ્યો કે સુપ્રિયાને શું કહેવું અને કેમ કહેવું. હું આમ કહીશ તો તે આમ જવાબ દેશે. તે આમ જવાબ દે, તો મારે શું કહેવાનું? આ બધાનો તેણે પહેલેથી જ વિચાર કરી રાખ્યો. દસ-બાર વખત આરીસાની સામે ઉભા રહીં તેણે પોતાના પ્રતિબિંબની સામે રીહર્સલ કરી લીધું. સુપ્રિયાની સામે તેની જ સ્ટાઈલમાં પ્રોપોઝ કરવાનું તેણે નક્કી કરી લીધું. એક કાગળ-પેન લઈને ખુબ વિચાર કરીને તેણે એક શાયરી ય બનાવી લીધી-

"આંખે ખુલી હો તો ચહેરા તુમહારા હો,

આંખે બંધ હો તો સપના તુમહારા હો,

મુજે મૌતકા ડર ભી ન હો, મેરે કાતિલ..!

અગર કફન કી જગલ, દુપટ્ટા તુમહારા હો."

શનિવારે તો પરોઢિયે જ તેની ઊંઘ ઉડી ગઈ. બહાર હજી અંધારું હતું. ખુબ આતુરતાપૂર્વક તે ૬.૩૦ વાગવાની વાટ જોતો રહ્યો કે- ક્યારે ટાઈમ થાય અને જોગીંગ કરવા જાઉં. ત્યાં એ મળશે એટલે ત્યાં જ એને બધું કહીને પુછી લઈશ, -આવો બધો પ્લાન કરી રાખ્યો હતો. એક એક પળ તેને યુગ યુગ જેવી લાંબી લાગતી હતી. અંતે ૬.૩૦ વાગ્યા કે બહાર નીકળતા પહેલા તેને વિચાર આવ્યો, કે કદાચ આજે સુપ્રિયા ત્યાં દરિયા કિનારે આવશે જ નહીં તો? તેની કરતા ફોન કરીને તેને બોલાવી જ લઉં.

તરત જ ઈન્ટરકોમ પર તેનો રૂમ નંબર ૬૦૨ તેણે જોડ્યો. કેટલી ય વાર સુધી રીંગ વાગતી રહી. પણ કોઈએ ફોન ઉપાડ્યો જ નહીં..!

આટલી વહેલી સવારે પણ કોઈ ફોન રિસીવ ન કરે, એ સમીરને થોડું અજુગતું લાગ્યું.

@gujaratibookz

પ્રકરણ ૩

ચાર દિવસની ઓફીસ પીકનીક માટે અલીબાગના રિસોર્ટમાં ગયેલો સમીર, ત્યાં આવેલી સુપ્રિયાને જોઈ પહેલી નજરમાં જ પોતાનું હૈયું હારી બેઠો. પોતાના મનની વાત તેને કેમ કહેવી તેની વિમાસણમાં ત્રણ દિવસ તો નીકળી ગયા. શનિવાર ત્યાંની પીકનીકનો છેલ્લો દિવસ હતો તો ત્યારે સવારે જોગીંગ કરવા માટે તે સી-બીચ પર આવે ત્યારે ગમે તેમ કરીને તેને વાત કરી જ દેવી, તેવું નક્કી કરીને શુક્રવારની રાતે તે સુઈ તો ગયો, પણ મન તો અધીરું જ હતું કે ક્યારે સવાર પડે, એટલે શનિવારે વહેલી પરોઢે જ તેની ઊંઘ ઉડી ગઈ.

બહાર હજી અંધારું હતું. ખુબ આતુરતાપૂર્વક તે ૬.૩૦ વાગવાની વાટ જોતો રહ્યો કે- ક્યારે ટાઈમ થાય અને જોગીંગ કરવા જાઉં. એક એક પળ તેને યુગ યુગ જેવી લાંબી લાગતી હતી. અંતે ૬.૩૦ વાગ્યા કે બહાર નીકળતા પહેલા વિચાર આવ્યો, કે કદાચ આજે સુપ્રિયા ત્યાં દરિયા કિનારે આવશે જ નહીં તો? તેની કરતા ફોન કરીને તેને બોલાવી જ લઉં. તરત જ ઈન્ટરકોમ પર તેનો રૂમ નંબર ૬૦૨ તેણે જોડ્યો. કેટલી ય વાર સુધી રીંગ વાગતી રહી. પણ કોઈએ ફોન ઉપાડ્યો જ નહીં..! તેના હૃદયે તેને ધરપત આપી કે, "સુપ્રિયા તો તારી પહેલાં જ દરિયા કાંઠે પહોંચી ગઈ હશે."

અને અજાણતા જ મનમાં લાડુ ફૂટવા લાગ્યા- "વાહ..! આટલી બધી અધીરાઈ..! શી ઈસ ઓલ્સો સો ડેસ્પરેટ ટુ મીટ મી." કહેવાય છે ને કે પોઝીટીવ થીન્કીંગ તમારી નર્વસનેસને દબાવી દે છે, અને સમીર પણ તેમાં અપવાદ નહોતો.

મનગમતા વિચારો કરતો તે સમુદ્ર-કિનારે પહોંચ્યો. રસ્તે આખે, અને ત્યાં દરિયા-કાંઠે પણ તેની નજર તો બસ સુપ્રિયાને જ શોધતી રહી. પણ લાંબાલચક ફેલાયેલા કિનારા પર તેને ક્યાંય તે ન દેખાઈ. કેટલીય વાર સુધી તેની વાટ જોતો સમીર ત્યાં ઉભો રહ્યો; ટહેલતો રહ્યો; બેસી ગયો; પણ કંઈ જ ન વળ્યું.

આખરે નિરાશ વદને તે રિસોર્ટમાં પાછો ફર્યો. કેફ્ટેરિયા, લૉન, ગાર્ડન.. બધે જોઈ વળ્યો. પણ સુપ્રિયાનો કંઈ જ પત્તો ન હતો.

પોતાની રૂમ પર જઈ તેણે ઈન્ટરકોમ પરથી ફરીથી તેનાં રૂમનો ૬૦૨ નંબર ફેરવી જોયો. પણ કોઈ જ જવાબ ન મળ્યો. આટલી વહેલી ઉઠીને માર્કેટ ગઈ હશે? એવો પણ વિચાર મનમાં આવ્યો. તો પછી રીસેપ્શન કાઉન્ટર પર રૂમની ચાવી મૂકી ગઈ હશે. અને ત્યાં કદાચ કોઈને ખબર પણ હશે. એમ વિચારી સમીર રીસેપ્શન પર ગયો.

"રૂમ નંબર ૬૦૨. મે આઈ નો, ઈફ મિસ સુપ્રિયા ઈઝ ઈન?"

ટેબલ પરના માણસે કી-બોર્ડ પર શોધ્યું, પણ ત્યાં રૂમની ચાવી લટકતી દેખાઈ નહીં. પછી તેણે કોમ્પ્યુટરમાં ચેક કર્યું અને બોલ્યો,

"સર, રૂમ નંબર ૬૦૨, ઓલ ધ ગર્લ્સ હેવ ચેકડ-આઉટ ઈન ધ મોર્નિંગ."

"મતલબ? વોટ ડુ યુ મીન બાઈ ચેકડ-આઉટ?" -સમીર જાણે કે બરાડી ઉઠ્યો.

"ચેકડ-આઉટ સર..! લેફ્ટ ધ હોટેલ. એની પ્રોબ્લમ?" -રીસેપ્શન ક્લાર્કે શાંતિપૂર્વક જવાબ આપ્યો. સમીરને પોતાની આસપાસ બધું ગોળગોળ ફરતું લાગ્યું.

"પણ સુપ્રિયા આમ જઈ જ કેમ શકે? મને કંઈ જ પણ કહ્યું કેમ નહીં? અરે, જતાં જતાં એક વાર મળીને તો જાય...!" -આવા અનેક વિચારો તેને આવવા લાગ્યા. તે હવે ક્યાં મળશે?

ક્યાં રહે છે? તેનું એડ્રેસ, ફોન નંબર.. કંઈ જ કેમ નથી પોતાની પાસે? 'દુનિયા આખીની ફાલતું વાતો કરી આટલા દિવસ. પણ એકમેક વિશેની સીધી-સાદી માહિતી તેની સાથે એક્સચેન્જ કરી નથી, અને પછી કહે છે કે, તેને પ્રેમ કરું છું. શીઈઈઈ...!' -સમીરને શરમ આવવા લાગી જત પર, પોતા પર જ તેને ગુસ્સો આવવા માંડ્યો..

ત્યાં જ સમીરને એક વિચાર આવ્યો. રીસેપ્શન પરના રજીસ્ટરમાં કંઈક તો માહિતી હશે જ. સુપ્રિયાની નહીં તો તેની કોઈ સખી-સહેલીની. કોઈકની તો હશે જ. તેનું મગજ હવે સ્વસ્થ થઈ વિચારવા લાગ્યું.

"એની કોન્ટેક ડીટેલ? -સમીરે શાંતિથી ક્લાર્કને પૂછ્યું.

"નો સર."

"વોટ ડુ યુ મીન બાય 'નો સર'? બુકિંગ કરતી વખતે તમે લોકો તો બધી ડીટેલ ભરાવો જ છો ને." -સમીરે પોતાની જાત પર કાબુ રાખતા રાખતા કહ્યું.

"યસ. પણ અમે તે ઈન્ફોર્મેશન કોઈને આપી શકતા નથી. કાયદાની વિરુદ્ધ છે, એ."

"ઓકે. હવે સમજાયું." -કહી સમીરે ખીસામાંથી સો-સોની બે નોટ કાઢીને તેના હાથમાં મૂકી અને અર્થપૂર્ણ સ્માઈલ આપ્યું.

"સોરી સર. આ પાછા લઈ લો. ઈટ'સ અગેઈન્સ્ટ ધ એથીક્સ, એન્ડ અગેઈન્સ્ટ ધ રૂલ્સ ઓલ્સો. હું તમને કોઈ ઈન્ફોર્મેશન આપી નહીં શકું." -ક્લાર્કે બંને નોટ સમીર તરફ હડસેલતા કહ્યું.

સમીરે કાકલૂટી કરી, શાંતિથી સમજાવ્યો, બરાડીને ધમકાવ્યો પણ કંઈ જ ન વળ્યું. નિરાશ વદને તે પાછો ફરી રહ્યો હતો ત્યાં એક બુમ સંભળાઈ,

"મિસ્ટર સમીર..! આર યુ મિસ્ટર સમીર?"

પાછળ ફરીને જોયું તો પેલો ક્લાર્ક તેની તરફ જોઈને બોલી રહ્યો હતો.

"યસ. વાય? નાઉ વોટ? હવે શું છે હજી?" -સમીરે કંટાળાજનક અવાજે જવાબ આપ્યો.

"ધીસ ઈઝ ફોર યુ..!" -ક્લાર્કે એક ચિઠ્ઠી તેની તરફ લંબાવી.

બસ.. બે જ પગલામાં સમીરે આવડું બધું અંતર કાપીને તેના હાથમાંથી રીતસર કાગળ ઝુંટવી લીધો. અને પછી ચાલતા ચાલતા જ વાંચવાની શરૂઆત કરી.

"દિન તો ગુઝર ગયે હૈ,

રાત ભી ઢલ ગયી, યું હી..

કોશિષ તો બહોત કી દિલ ને

પર ઝુબાં પે બાત રહ ગયી, યું હી.."

હાય સમીર, કેમ છે? તને કદા વગર નીકળી ગઈ એટલે ગુસ્સે છો ને મારા ઉપર? છેલ્લે એક વાર તો મળવું જોઈતું હતું ને? મને પણ એમ જ લાગતું હતું. ઘણું મન થયું તને મળવાનું. તારી સાથે વાતો કરવાનું. પણ પછી મનને ખુબ સમજાવ્યું, અને તને મળ્યા વગર જ નીકળી ગઈ.

શું ચાર? ખુબ પ્રેમ કરે છે ને મને? તો પછી આટલો અચકાય છે શા માટે? ન સમજી શકું એટલી બુધ્ધિ નથી હું. ખુબ મન હતું તારા મોઢેથી આ સાંભળવાનું. પણ જિંદગીએ એટલા જખમ દીધાં છે, કે હવે કોઈ પણ પગલું ભરતા પહેલા જ પાછળ હટી જવાય છે. પ્રેમ.. સંબંધ.. રિલેશનશિપ.. આ બધા પરથી જાણે કે વિશ્વાસ જ ઉઠી ગયો છે હવે તો. પણ, એક સંબંધ પોકળ નીકળ્યો એટલે બધા જ સંબંધો એવા કમજોર અને ખોટા હોય તેવું તો નથી જ હોતું તે સમજી છું

હું.

યાદ છે ને સમીર, આપણી મુલાકાત કેવી રીતે થઈ હતી તે? એક નાનો એવો અકસ્માત જ હતો ને તે? તો પછી અકસ્માતે થયેલી મુલાકાત અને તેમાંથી નીપજેલો પ્રેમ...! એની પર કેમ કરીને વિશ્વાસ થાય? કેમ સમજવાનું કે વિધાતાએ આપણને ભેગા કર્યા, એ જિંદગીભર ભેગા રહેવા માટે જ? આજે એક અકસ્માતે આપણે ભેગા થયા, તો કાલે એવા જ કોઈ કારણે આપણે છૂટા નહીં પડીએ તેની શું ખાતરી? સમીર, ખુબ પેઈન થાય છે જ્યારે કોઈક આપણા પોતીકા સંબંધનાં તાંતણા છૂટી જાય છે ત્યારે...જ્યારે આપણે કોઈક આપણા પોતાનાથી જ અલગ થઈએ છીએ ત્યારે.

એની વે, કદાચ મારો આ બબડાટ તને નહીં પટે. કદાચ તું મને પ્રેમ ન પણ કરતો હોય, અને મને ફક્ત એવો ભ્રમ જ થયો હોય. પણ સમીર..હું કરું છું. હું તને ખુબ પ્રેમ કરું છું. મને તું ખુબ ખુબ ગમ્યો છે, અને ગમે પણ છે. તારી સાથે જિંદગી વિતાવવી મને ગમશે. પણ તેનાં માટે મને લાગે છે, કે આપણે એક કસોટીમાંથી પસાર થવું પડશે. ટુ બી એક્ઝેટ, આપણે નહીં, આપણા નસીબે એક કસોટીમાંથી પસાર થવું પડશે. જો સાચે જ આપણે એકબીજા માટે સર્જ્યા હશું તો નિયતિ ચોક્કસ આપણને ફરી પાછા એકવાર મેળવશે. મને વિશ્વાસ છે. સમીર, આપણે ફરીથી પાછા મળશું જ. ક્યાં, ક્યારે, કેવી રીતે તે કંઈ જ કહી ન શકાય. પણ મળશું તો ખરા જ, તે તો નક્કી.

એય...! પરીક્ષામાં આપણે ચીટીંગ કરીએ છીએ એવી એક ચીટીંગ મેં નસીબ સાથે પણ કરી લીધી છે, તેને ખબર ન પડે તેમ...! રીસેપ્શન પરના ક્લાર્કને મેં પચાસ રૂપિયાની એક નોટ આપી છે, ટીપ તરીકે. પણ શાહિદકપૂર અને કરીના કપૂરની કોઈકની એક હિન્દી-મુવીમાં જોઈ હતી, તેવી એક ટ્રીક મેં પણ કરી છે. તે નોટની પાછળ મેં મારો મોબાઈલ નંબર લખ્યો છે. જો આપણા નસીબમાં હશે, તો તને એ નોટ પેલા ક્લાર્ક પાસેથી મળી જશે. તેની પરનાં નંબર પરથી આપણો ભેટો ફરીથી થઈ જશે. અને હા, આ મુલાકાત આપણી કાયમની મુલાકાત બની શકે..જો તને મંજૂર હોય તો. શું ખબર આપણા નસીબમાં શું છે..પણ ત્યાં સુધી આપણે દુર તો રહેવાનું જ છે.

"યું તો કોઈ તન્હા નહીં હોતા,

ચાહ કર ભી કોઈ જુદાં નહીં હોતા.

મહોબ્બત કો તો મજબૂરીયાં લે ડુબતી હૈ

વરના, ખુશી સે કોઈ બેવફા નહીં હોતા."

ચલ બાય સમીર, ટેક કેર..! ધ્યાન રાખજે તારું. નસીબમાં હશે તો ચોક્કસ મળશું જ..!

તારી, ને ફક્ત તારી,

સુપ્રિયા..

ખુશ થવું કે નારાજ થવું..? હસવું કે રડવું..? સમીરને કંઈ જ સમજાતું નહોતું. તેની દિલોજાન એવી સુપ્રિયા, તેને પ્રેમ કરે છે તેની ખાતરી આપતો આ પત્ર, એક વિચિત્ર એવી કસોટીમાંથી ય પસાર થવા માટે લલકારતો હતો.

અચાનક તેને પેલા ક્લાર્કને અપાયેલ પચાસ રૂપિયાની નોટની વાત યાદ આવી. ઝડપથી એ ફરી રિસેપ્શન કાઉન્ટર પર પાછો ગયો.

પેલો ક્લાર્ક રજીસ્ટરમાં માથું ઘાલીને પોતાના કામમાં ફરી ગૂંથાઈ ગયો હતો.

"એસ્ક્યુઝ મી.." -સમીરે બની શકે એટલા સોફ્ટ બનવાનો પ્રયાસ કર્યો.

"યસ..?" માથું ઊંચું કરીને ક્લાર્કે પૂછ્યું. હમણાં થોડીવાર પહેલાં જ પોતાની સાથે

મગજમારી કરી ગયેલ આ યુવાનને જોઈને થોડો અણગમો અને કંટાળો તેનાં કપાળની રેખાઓમાં ચિતરાઈ ગયો. પણ સમીરે એ બાબત પર ધ્યાન જ ન આપ્યું.

"એક નાની એવી પર્સનલ ફેવર જોઈતી હતી આપની પાસેથી."

"પર્સનલ ફેવર..?" -ક્લાર્ક ગૂંચવાયો.

"એક્ઝ્યુલી આજે સવારે આ મિસ સુપ્રિયાએ તમને જે ટીપ આપી છે એ પચાસ રૂપિયાની નોટ મને આપ આપી શકશો?"

"વોટ..!" - ક્લાર્ક હવે ખરેખર મૂંઝાયો. તેને તો એ જ ન સમજાયું કે પોતાને ટીપમાં મળેલી એ નોટની વાત સમીરને ક્યાંથી ખબર પડી. અને મોટી વાત તો એ, કે તેને ફરી પાછી એ નોટ જોઈતી'તી શા માટે?

"જુઓ..ધીસ ઈસ વેરી મચ ઈમ્પોર્ટન્ટ ફોર મી. એ નોટ પર એક આંકડો લખેલ છે, જેમાં મારા માટે એક સિકેટ મેસેજ છે. પ્લીઝ મને એ નોટ આપો, હું એ નમ્બર વાંચીને નોટ તમને રિટર્ન કરી દઈશ. પ્લીઝ..!" -સમીરે રીતસર કાકલૂદી કરી.

"ઓકે..!"

આમ તો સમીરના બદનસીબે એ ક્લાર્ક પ્રેમ અને લાગણીની બાબતમાં સાવ સુકોભદ્ધ હતો કદાચ..! નહીં તો, બુર્કિંગ-રજીસ્ટરમાંથી કોઈ કસ્ટમરની થોડી માહિતી આપવી, કોઈ મોટી વાત ન હતી.

તે ઉપરાંત લાંચ ના જ લેવી એવા સિદ્ધાંતને જક્કીપણે વળગી રહેવાની હદ સુધી એ વેદિયો પણ એટલો જ હતો, આમ છતાં ય, આ વખતે તેણે સમીરને સહકાર આપવાનું કબુલ કર્યું.

તેણે પોતાનું ખિસ્સું ફંફોર્યું. એક, પછી બીજું, પછી ત્રીજું..પણ પચાસની કોઈ નોટ હતી જ નહીં એનાં કોઈ ખીસામાં. સમીરની અસ્વસ્થતા વધતી ચાલી, ને ત્યાં જ એનાં મગજમાં એક વિચાર ઝબુક્યો.

"પ્લીઝ.. પ્લીઝ ચેક યોર કેશ-બોક્ષ, કદાચ એમાં મૂકી હોય તમે." -તેણે સુઝાવ આપ્યો.

ક્લાર્ક તરત જ કેશ બોક્સ ખોલ્યું, પણ તેમાં ય પચાસની તો એકેય નોટ નહોતી. બટ યસ, એમાં એક જૂની ગંદી સો રૂપિયાની નોટ જોઈને એ અકડું ક્લાર્કને કંઈક યાદ આવ્યું.

થયું એમ હતું કે થોડીવાર પહેલાં જ કોઈક એક કસ્ટમરે તેની પાસે ૧૦૦ રૂપિયાના છુટ્ટા માંગ્યા હતા. તદ્દન જ જૂની અને ગંદી ૧૦૦ની નોટના છુટ્ટા આપવાનું મન ન હોવા છતાં ય પોતાની જાતને ગ્રેટ સાબિત કરવા તેણે છુટ્ટા આપવાની તૈયારી તો બતાવી હતી, પણ કેશ-બોક્ષમાં તો ૫૦ની એક જ નોટ હતી. એટલે તેણે પોતાનાં ખિસ્સામાંથી ૫૦ની બીજી નોટ કાઢીને આપી હતી. તો એ બીજી નોટ આ સુપ્રિયાવાળી જ નોટ હશે તેની તેને હવે ખાતરી થઈ ગઈ એટલે ઉતરેલા ચહેરે એ બોલ્યો-

"સોરી સર.. એક્ઝ્યુલી થોડી વાર પહેલાં બીજા એક ગેસ્ટને સો રૂપિયાના છુટ્ટા જોઈતા હતાં તો એમને મેં પચાસની બે નોટ આપી. એમાં આ તમે કહો છો એ નોટ ચાલી ગઈ છે. સોરી વન્સ અગાઈન સર. આઈ કાન્ટ હેલ્પ યુ." -પોતાની વિવશતા દેખાડીને એ ક્લાર્કે હાથ ઊંચા કરી દીધા. અધૂરામાં પૂરું ક્યા ગેસ્ટને નોટ આપી તેની પણ કોઈ જ આઈડિયા એ ક્લાર્કને નહોતી.

એ પછી એ અજાણ્યા કસ્ટમરે ક્યાં જઈને પચાસની એ નોટ વાપરી નાખી, ને ત્યાંથી ય આગળ એ ક્યાં ગઈ હશે..એ બધું શોધવું સમીરને ઈમ્પોસીબલ જ લાગ્યું. નસીબના ખેલ આગળ પોતે કેટલો નિઃસહાય છે, તેનો પ્રબળ અહેસાસ હવે સમીરને થઈ આવ્યો..!

ડીસેમ્બરની એ સવારે અચાનક જ વરસાદનું એક ઝાપટું આવી ગયું. હોટલની બહાર, સમીર તે મુસળધાર વરસાદમાં ભીંજતો ભીંજતો એક મોટા પથ્થર પર બેઠો હતો, સુપ્રિયાના એ પત્રને છાતીસરસો ચાંપીને..! તેના ચહેરા પરથી ટીપાં નીચે રેલાતા હતાં. વરસાદનાં પાણીનાં હતાં કે આંસુનાં, તે તો સમીર જ જાણે..કે જાણે પેલી કૂર નિયતિ..!

@gujaratibookz

પ્રકરણ ૪

"સમીર... એ સમીર...!" -સુરભીએ બુમ પાડી, "કેટલી ઉતાવળ છે તને તો યાર? થોડું ધીરે ચાલને..!"

"હું તો ધીરે જ ચાલુ છું, તું જ પચાસ ઠેકાણે ઉભી રહી જાય છે, વિન્ડો શોપિંગ કરતી કરતી.." -સમીરે થોડાં નારાજીભર્યા સ્વરે જવાબ આપ્યો.

"એય..હાઉ અનરોમેન્ટિક..! તારી સાથે મારા જેવી એક ખુબસુરત એન્ડ એટ્રેક્ટિવ છોકરી શોપિંગ કરવા આવી છે, અને એક તું છે, કે જેને જાણે કે કોઈ પરવા જ નથી..!" -સુરભીએ હળવા ટોનમાં મ્હોણું માર્યું. જો કે તે આજ બહુ ખુશ હતી, કારણ કોઈ પણ જાતના નખરા કે બહાના ક્યાં વગર સમીર આજે તેની સાથે શોપિંગ કરવા આવ્યો હતો. જો કે શોપિંગ તો ઠીક, એ પોતાની ભેગો આવ્યો એટલું જ સુરભી માટે તો ઘણું હતું.

"અરે..?" -તેની ટકોર પર સમીરે પ્રતિભાવ આપ્યો.

"જો કહી દઉં છું તને.." -સુરભી થોડાં લાડમાં આવીને બોલી- "અત્યારથી થોડી આદત પાડી લે, કારણ મેરેજ પછી તો કાયમ તને સાથે લઈને જ શોપિંગ માટે આવીશ. ને ત્યારે તારી આ કીચકીય નહીં ચાલે."

"સુરભી, પ્લીઝ..!" -લગ્નની વાત આવતાં જ સમીરે બોલી પડ્યો- "હવે ફરી પાછી શરુ નહીં થઈ જતી."

"ઓકે, ઓકે..!" -સુરભી થોડા સમજૂતીભર્યા સ્વરે બોલી- "નહીં કાઢું ફરી મેરેજની વાત બસ..? પણ એક જ સવાલ છે.. મારા ઘરનાઓને તું પસંદ છે, તારા ઘરઓને હું પસંદ છું, મને ય તું ગમે છે, એન્ડ આઈ હોપ, તને ય હું. તો પછી હવે પ્રોબ્લમ ક્યાં છે? હજી કેટલો વખત વાટ જોઈશ તું સુપ્રિયાની? અમે બધા તારી 'હા' ની વાટ જોતાં બેઠા છીએ. મારી સાથે મેરેજ કરી લે દોસ્ત. તને એટલો પ્રેમ કરીશ, કે પછી ફરી તને સુપ્રિયાની યાદ સુદ્ધા નહીં આવે."

મુંબઈનો સહુથી ભરચક એરિયા એટલે ભૂલેશ્વર, અને ત્યાંની એટલી ગરદીમાં સુરભીની સાથે સાથે ચાલતાં વાતો કરવી સમીરને કેમે ય ફાવતી નહોતી. અને એમાં સુરભીએ લગ્નની વાત ઉપાડી, એટલે સમીર જગ્યા પર જ ઉભો રહી ગયો અને બોલ્યો-

"સુરભી તને કેમ સમજાવું, એ જ નથી સમજાતું." -હતાશાભર્યા સ્વરે તેણે વાત આગળ વધારી- "જો સુરભી, આપણે બંને એકબીજાને નાનપણથી જાણીએ છીએ. એકમેકના સારા દોસ્ત હતાં..છીએ, અને રહેશું પણ. તો પછી આ મેરેજ..આ પ્રેમ..ને એવું બધું શા માટે વચ્ચે લાવવાનું? મને તું ગમે છે. ચોક્કસ ગમે છે. કદાચ સુપ્રિયા કરતાં ય વધુ ગમે છે. પણ એ ગમવા પાછળની ભાવનાઓ જુદી છે. તું કહે છે, તેવું પણ કદાચ થાય. કદાચ આપણા મેરેજ થાય પણ ખરા. કદાચ હું તારામાં એટલો ગુંથાઈ જાઉં, કે મને સુપ્રિયાની યાદ પણ ન આવે. પણ આ બધું 'કદાચ' છે, 'ચોક્કસ' નહીં. હું કોઈ જાતનો વાયદો નથી કરતો કારણ..ત્રણ વર્ષ થઈ ગયા, તો ય હું સુપ્રિયાને ભૂલી શક્યો નથી. હજુ યે દરેક પાંચ રૂપિયાની નોટને હું કેટલીય વાર ઉલટાવી-પલટાવીને ચેક કરું છું. ચાર-પાંચ વાર હું ત્યાં..અલીબાગ પણ જઈ આવ્યો, કે કદાચ ત્યાં કોઈ પાસે હજુ ય એ નોટ હોય..ત્યાંના કોઈ દુકાનદાર પાસે, નારીયેલ-પાણીવાળા પાસે, રીક્ષાવાળા પાસે, બજારમાં..અરે એ રિસોર્ટમાં ય ફરી જઈ આવ્યો કે ક્લાર્કને ફરીથી સમજાવું, પણ મારા બદનસીબે તે રિસોર્ટ વેચાઈ ગઈ, એટલે ત્યાંનું મેનેજમેન્ટ, સ્ટાફ, રેકોર્ડ્સ..બધું જ બદલાઈ.."

"કેવી હતી યાર, તારી એ સુપ્રિયા?" -સમીરનું વાક્ય વચ્ચે જ કાપીને સુરભીએ પૂછ્યું-
"મારા કરતા ય વધારે સુંદર હતી કે?"

"હતી નહીં સુરભી...છે. સુપ્રિયા છે. જગતનાં કોઈક ખૂણામાં ક્યાંક તો જરૂર છે જ.
મારી વાટ જુએ છે, અને હું તેને શોધી જ કાઢીશ." -સમીરના મનમાં હજુ ય આશા એટલી જ
બળવાન હતી. એનો ચાંદ ખોવાયો જરૂર હતો પણ અસ્ત તો નહોતો જ પામ્યો એવું રહી રહીને
પણ એનું મન કદ્યા કરતું.

ત્યાં, સામે જ એક ઓછી ઘરાકીવાળી એક દુકાન દેખાતા, તરત તે એ દુકાનમાં ધુસ્યો.
અને ખીસામાંથી ૧૦૦ની એક નોટ કાઢીને દુકાનદારને કહ્યું- "ભાઈસા'બ, ૧૦૦ના છુટ્ટા મળશે?
બે ૫૦ની નોટ...? પ્લીઝ..!"

દુકાનદારે તેને બે પચાસની નોટ આપી. અને અધીરાઈપૂર્વક સમીર તે બંને નોટ ઉલટાવી-
પલટાવીને જોવા લાગ્યો. કદાચ તેના પર સુપ્રિયાનો મોબાઈલ નંબર લખેલો મળી આવે.

સુરભી તેનાં ચહેરાને દુરથી જ જોતી રહી. તેનાં મનનાં ઉચાટનું સ્થાન તરત જ એક
ઘરપતે લઈ લીધું, કારણ સમીરના ચહેરા પર હતાશા પ્રસરી ચુકી હતી. પળવાર માટે ઉમટી આવેલા
તેનાં ઉત્સાહ અને ઉમ્મીદનું ફરી એકવાર બાળમરણ થઈ ગયું હતું, અગાઉની સેંકડોવારની જેમ
જ..!

તેનાં મનના ચાંદને ખોવાઈ ગયે, અને હૃદય-આસમાનને સૂનાં થયે કેટકેટલો અરસો વીતી
ગયો હતો. રોજ રાતની જેમ પેલું તેનું મનગમતું ગીત, આજે રાતે પણ તેને યાદ આવતું રહેશે...બસ
થોડા બદલાયેલા શબ્દો સાથે..!

“ખોયા મેરા ચાંદ, સૂના આસમાન,
આંખો મેં સારી રાત જાયેગી,
ઐસે મેં કેસે નીંદ આયેગી..
હો..ઓ.., ખોયા મેરા ચાંદ..!”

પ્રકરણ ૫

"રેડીઓ મિર્ચી, ૯૮.૩ એફએમ..." -પલંગ પર સુતા સુતા સુપ્રિયા એફ.એમ રેડીઓ પર ગીતો સાંભળી રહી હતી. છેલ્લા ત્રણ વર્ષથી તેના મનમાં ચાલી રહેલી ગડમથલ હજી ય પૂરી થઈ ન હતી. તેનાં મનનો એક હિસ્સો પસ્તાવો કરતો હતો અને તેની બેવકુફીને ગાળો દેતો હતો. તો મનનો બીજો હિસ્સો તેનાં એ વર્તનનું સમર્થન કરતો હતો. નસીબ પર ભરોસો રાખવા બદલ આશા ય જગાવતો હતો.

આ ત્રણ વર્ષનો ગાળો સુપ્રિયા માટે ખુબ જ ત્રાસ અને દુઃખદાયક હતો. માતા-પિતાના એકબીજાથી છુટ્ટા પડવાને કારણે સુપ્રિયા ઘણી એકલી પડી ગઈ હતી. અને એમાં ય સમીરના વિચારો તેની અંકલતાને હજી ય વસમી બનાવતા રહ્યા. એ ઘેરી હતાશામાં જ એણે પુનાની પોતાની જોબ પણ છોડી દીધી અને નવી નોકરી એ જ ઉમ્મીદ સાથે જોઈન કરી કે ઓફિસનું વાતાવરણ અને ઓફીસ-મિત્રો બદલાય તો પેલી કારમી વિષમતામાંથી કદાચ એ બહાર નીકળી શકે. નવી નોકરી એને મુંબઈ લઈ આવી. જોબ સાથે શહેર બદલાતા તેની આશા બળવત્તર બની કે અહીંનું નવું વાતાવરણ તેનાં જૂનાં સંસ્મરણોની આગ પર રાખ નાખી શકશે. ત્યાર પછી, છ મહિના બાદ એની જૂની સખી નમિતા પણ જોબ બદલી મુંબઈ આવી તો એક ફ્લેટ ભાડે લઈને બન્ને સખીઓ હવે અહીં સાથે જ રહેવા લાગી. પણ કહેવાય છે ને કે જીવનના સૌપ્રથમ પ્રેમની છાપ હૃદય-કિતાબ પર એટલી ઊંડી પડી જતી હોય છે કે આમરણ એનાં સ્મરણો જીવંત રહેતા હોય છે અને આ વિધાન સુપ્રિયાના કિસ્સામાં સચોટ પુરાવાર થયું. નોકરી અને શહેર બદલાયું છતાંય પોતાનાં જીવનના સૌ પ્રથમ પ્રણયના..૩૭૩માં ક્યારેય જાહેર ન કરાયેલા તેનાં એક તરફી પ્રેમના..વાદળો તેનાં મન-ગગનમાં સદાય છવાયેલા જ રહ્યા. સમીરે તેની વિદાય-ચિઠ્ઠી વાંચી હશે કે નહીં, તેની એને કોઈ ખબર નહોતી અને જો ચિઠ્ઠી વાંચી હોય તો રિસેપ્શન-બાબુ પાસેથી પ૦ની નોટ પરનો નમ્બર લઈને સમીરે તેને આટલાં વર્ષોમાં ફોન કેમ ન કર્યો તેવો તેનાં હૈયે વારંવાર ઉઠતો સવાલ પણ તેની પ્રણયજ્વાળાની આંચને ઠંડી નહોતો પાડી શક્યો. આટલા વર્ષોમાં સમીરે કદાચ મેરેજ કરી પણ લીધા હોય એવી શક્યતાનો અણસાર સુદ્ધા તેનાં દિલના દ્વારની આસપાસ ફરકી શક્યો નહોતો. એ તો બસ, મનગમતી કલ્પનાઓના મનોહર વિશ્વમાં જ રાયતી રહી અને પ્રથમ-પ્રેમે આપેલ દર્દને હૃદયપૂર્વક સ્વીકારી તેમાં તડપતી જ રહી..તડપતી જ રહી આજ દિવસ સુધી...!

"આપ સુન રહે હૈ 'લવ-બાઈટ્સ', ઓર મૈ હું આપકા મિર્ચી-મેન અભિજીત. મુજે કોલ કીજીયે ઓર બતાઈયે આપકી લવ-લાઈફ. કોલ કીજીયે ઈસ નંબર પે.... સુનતે રહીયે.. કાનોં પર મિર્ચી લગાતે રહીયે. રેડીઓ મિર્ચી ઈઝ હોટ." -રેડીઓ પર ગીતો વાગતા હતા. જાતજાતના લોકો પોતાના ચિત્ર-વિચિત્ર પ્રશ્નો અથવા તો પોતાની કોઈક સમસ્યાઓ ફોન કરીને કહેતા હતા.

સુપ્રિયાના મનમાં પણ વિચાર આવ્યો- "અહિયાં ફોન કર્યો હોય તો? જે થોડો ટાઈમ-પાસ થાય, અને કદાચ કોઈ નવો ઉપાય પણ મળે."

તેણે પોતાનો ફોન ઉપાડ્યો, અને નંબર લાગવ્યો.

દોઢેક કલાકની ગરમી અને ગિરદીમાં રખડપટ્ટી બાદ સુરભિનું શોપિંગ આખરે પૂરું થયું અને સમીરે હાશકારાનો શ્વાસ લીધો. શોપિંગ બેગ્સને ખભે લટકાવી હવે બન્ને પાર્ક કરેલી કાર તરફ ચાલ્યા.

"સુરભિ, કાર તું ડ્રાઈવ કર હવે." -કંટાળેલા સમીરે પાર્કિંગ-લોટમાં ચાલતાં ચાલતાં

આગ્રહ કર્યો.

"કેમ? થાકી ગયો કે કંટાળી ગયો? -સુરભિએ મજાકિયા સ્વરમાં પૂછ્યું.

"જે સમજવું હોય એ સમજવાની છૂટ છે. બટ આઈ નીડ થોડી શાંતિ નાઉ." -સમીરને અત્યારે બોલવામાં ય જોર પડતું હતું તો બે ભાષામાંથી શબ્દો એકઠા કરી જેમતેમ એણે વાક્ય બનાવ્યું.

"આદત પાડી લે રિયર, આવો ઢીલોપોયો રહીશ તો સંસાર કેવી રીતે ચલાવીશ..!" - કારનો દરવાજો ખોલી પાછળની સીટમાં શોપિંગ બેગ્સ સરકાવતા સુરભિએ પોતાની મજાક ચાલુ રાખી અને ઘર તરફ પ્રયાણ કરવા બંને કારમાં બેઠા.

સુરભિનો એક શોખ ગણો કે એક વળગણ પણ ડ્રાઈવિંગ-સીટ પર બેસતાની સાથે જ..એક હાથે એ ઈગ્નિશન-કી ફેરવી કાર સ્ટાર્ટ કરે તો સમાંતરે જ બીજો હાથ કાર-રેડીઓની સ્વીચ દબાવતો હોય. આજે ય કાર સ્ટાર્ટ કર્યાની સાથે જ આદતવશ તેણે રેડીઓ પણ ચાલુ કરી જ દીધો. તો સામે પક્ષે સમીરને રેડીઓની એફ.એમ ચેનલો પર સતત ચાલતી એ કંટાળવાણી અને નિર્થક બબડાટની સદાય ભારે ચીડ રહેતી. તે છતાં ઘણીવાર સુરભિનું મન રાખવા રેડિયોનો એ માનસિક ત્રાસ એ સહન કરી લેતો, પણ આજની વાત જુદી હતી. હમણાં જ ૧૦૦ના છુટ્ટા લેતી વખતે સાંપડેલી હતાશાએ તેનાં મગજને ફરી તપાવી મૂક્યું હતું. પરસેવે નવડાવી દેતી ગરમીમાં દોઢ કલાક જેટલું ફર્યા બાદ હવે કારના ઠંડા વાતાવરણમાં તેને શાંતિ જોઈતી હતી. પણ ત્યાં તો રેડિયોમાંથી કારની શાંતિને કમરતોડ રીતે તોડતો આર.જે અભિજીતનો અવાજ આસપાસમાં ગુંજી ઉઠ્યો- "और मैं तुं आपका मिर्या-मेन अभिजित. यावो देખते है के, तुं ठंअ अवर नेकस्ट कोवर. लेवो.."

સુરભિની બાજુમાં બેઠેલા સમીરે આ વાક્ય સાંભળ્યું અને તે બરાડ્યો- "અહીંયા આપણા પ્રોબ્લમ કંઈ ઓછા છે, કે હવે લોકોના પ્રોબ્લમે ય સાંભળવાના? શું કંટાળાજનક પ્રોગ્રામ છે આ..!"

અને બોલતાની સાથે જ એણે રેડીઓ બંધ કરીને સીડી.પ્લેઅર ચાલુ કર્યું.

બસ થોડી સેકન્ડ..થોડી સેકન્ડનો ય વિલંબ એણે કર્યો હોત, તો ભૂલેચૂકે ય તેને સુપ્રિયાનો અવાજ અથવા તો તેનું નામ એને સંભળાયા જ હોત, અને પછી તરત જ આરજે. અભિજીતનો સંપર્ક કરીને કોઈક ને કોઈક રીતે એ સુપ્રિયાની ભાળ મેળવી શક્યો હોત. પરંતુ વિધાતાને એ મંજુર નહોતું.

જે નિયતિની સામે પડકાર ફેંકીને સુપ્રિયાએ ત્રણ વર્ષ પહેલાં નસીબને અજમાવી જોવાની એક રમત આદરી હતી એ નિયતિએ હવે જુદો જ ખેલ શરૂ કર્યો.

પ્રકરણ ૬

જોતજોતામાં બે મહિના બીજા વીતી ગયા.

પણ આ સમયગાળામાં આખરે, સમીર અને સુરભીની સગાઈ નક્કી થઈ ગઈ. સમીરની પાછળ પડી-પડીને, તેની સંમતિ લઈને જ બધા જાંખ્યા.

પૂર્ણ રીતે તો સમીર ક્યારેય તૈયાર હતો જ નહીં, પણ બધાનાં આગ્રહ આગળ તેણે આખરે નમતું જોખ્યું. ત્રણ વર્ષની પોતાની જાહેમતથી તે સંતુષ્ટ નહોતો જ, એટલે હજું ય તેને પ્રયાસો કરવા જ હતાં, પરંતુ દુનિયાના દબાણની તે વધુ અવગણના ન કરી શક્યો.

સગાઈના અઠવાડિયા પહેલાના વિક-એન્ડ પર તે ફરીથી સુરભી સાથે એક મોટા મોલમાં શોપિંગ માટે ગયો.

નાતાલ નજીક આવતી હોવાને કારણે મોલને સરસ રીતે શણગારવામાં આવ્યો હતો. ઠેકઠેકાણે 'સેલ', 'ડિસ્કાઉન્ટ' અને 'ફેસ્ટીવલ ઓફર'ને કારણે મોલમાં જબરદસ્ત ગર્દી હતી.

સુરભી તો ખુબ જ ઉત્સાહમાં હતી. શું લઉં અને શું મૂકી દઉં તેની જ ગડમથલમાં એ હતી. પોતાની સાથે સાથે તેણે સમીર માટે પણ અમુક ખરીદી કરી હતી. સમીર આનંદમાં રહેવાની કોશિષ કરતો હતો, પણ મનમાં તો એક આક્રોશ ચાલુ જ હતો-

"અશ્કો કો હમને તો કઈ બાર હૈ રોકા
ફિર ભી ન જાને ક્યો, આંખે દગા દે ગઈ
કોશિષે હમારી સબ હો ગઈ નાકામ
રાહે હમ દોનો કી ઐસી ક્યા જુદા હો ગઈ
થા ભરોસા હમેં તો અપને આપ પે, મગર
કિસ્મત હમારી, ગહેરી નીંદ મેં સો ગઈ."

ખરીદી પતાવીને સમીર અને સુરભી મોલમાં નીચે પાર્કિંગ-લોટમાં આવી ગાડીમાં સામાન ભરતા હતા, એટલામાં જ પોતાને કોઈ જોર જોરથી બુમ પાડતું હોય, તેવો સમીરને ભાસ થયો- "સમ્યા.. એ સમ્યા... સમી...ર...!!"

પાછળ ફરીને ને જોયું, તો સંજય હતો.

સંજય, તેનો ઓફીસ-ક્લીગ.. તેનો જીગરજન જુનો દોસ્ત..

જેવો એ દોડતો દોડતો નજીક આવ્યો એટલે સમીરે તેને પૂછ્યું- "અરે, તું અહિયાં ક્યાંથી યાર..? ને શું થયું? આટલી બુમો શાની પાડે છે..?"

"હવે, મારી વાત... છોડ..!!" -સંજય હાંફતા હાંફતા બોલ્યો- "સુપ્રિયા... સુપ્રિયા..."

સુપ્રિયાનું નામ સંભાળતા જ સમીરે હાથમાંની થેલીઓ નીચે ફેંકી દીધી અને બંને હાથે સંજયના ખભા પકડીને તેને હલબલાવી નાખ્યો. -"અરે, શું સુપ્રિયા? શું થયું..? કંઈક સરખી વાત તો કર બેવકૂફ..!"

"સુપ્રિયા...તારી સુપ્રિયા...પેલી આપણને અલીબાગમાં મળી હતી ને..? એ.. ઉપર છે, અહીં મોલમાં. મેં...મેં... હમણાં જોઈ..!!" -સંજય હજુ સુધી હાંફતો હતો

"ક્યાં..? ક્યાં છે તે..? કેટલામાં માળે..? -જાણે કોઈ પ્રચંડ આંચકો લાગ્યો હોય તેવી સમીરની હાલત થઈ ગઈ.

પોતાની સગાઈ નક્કી થઈ ગઈ છે, અને પોતાની વાગ્દત્તા સુરભી અત્યારે પોતાની સાથે

છે એ કોઈ વાતનું જાણે કે તેને માટે કોઈ વજૂદ જ ન હોય, તેવો બેબાકળો થઈ ગયો તે. સુપ્રિયાની ભાળ મળવાની ઉત્તેજના તે બિલકુલ છુપાવી શકતો નહોતો- "અને...પણ.. તે એને રોકી કેમ નહીં?"

"અરે, હું શ્યોર નહોતો કે તે સુપ્રિયા જ છે. આટલા વર્ષ પછી જોઈ તો લાગ્યું કે તે જ છે, પણ એમ કેમ કોઈની પાસે જઈને વાત કરું? અને એટલામાં જ અહીં મેં તને જોયો, તો તારી પાછળ ભાગતો ભાગતો આવ્યો. હમણાં જ જોઈ છે એટલે મળવાના ચાન્સ છે. પણ કેટલામાં માળે જોઈ તે બરોબર ખ્યાલ નથી, કદાચ છૂટે અથવા સાતમે માળે.."

આગળ તેની સાથે કોઈ વાત ન કરતાં સમીર પાગલની જેમ ભાગ્યો. જેમતેમ તેને લીફ્ટ મળી. પણ કેટલામાં માળે જવું તેની ગડમથલ થઈ આવી.

છ..સાત...સાત...છ... એમ તેની આંગળી લીફ્ટના બટનની આસપાસ ઉપર-નીચે થતી રહી. પણ વિમાસણમાં ક્યુ બટન દબાવવું તે નક્કી નહોતો કરી શકતો.

આખરે તેણે ગણપતિ-બાપાનું નામ લઈને સાતનું બટન દબાવ્યું- "બાપ્પા..મારી સુપ્રિયા...!"

આ બાજુ..

સંજયે જ વાત કરી તે બિલકુલ સાચી હતી. સુપ્રિયા ત્યાં એ મોલમાં જ હતી. પોતાની સહેલી નમિતા સાથે એ પણ ખરીદી કરવા આવી હતી. બેઉના હાથમાં શોપિંગ-બેગ્સ હતી, અને બંને જણીઓ સાતમે માળે લીફ્ટ માટે ઉભી હતી.

બે લીફ્ટ હતી, અને બંને લીફ્ટ નીચેના માળે હતી, એટલે બન્ને લિફ્ટના બટન દબાવી એ વાટ જોતી ઉભી રહી.

પોતે જે લીફ્ટની સામે ઉભી હતી, એ લીફ્ટ તો દરેકે દરેક માળે ઉભી રહેતી-રહેતી આવતી હતી.

બીજો, ત્રીજો, ચોથો, પાંચમો.. દરેક આંકડો સાતમા મજલાની લિફ્ટ-પેનલ પર એક પછી એક ઝબુક્યો અને એ લિફ્ટ નીચે માળે-માળે ખમતી ખમતી આવતી જણાઈ..

કંટાળીને આખરે સુપ્રિયાએ બાજુની લીફ્ટ તરફ નજર કરી. તે લીફ્ટ સડસડાટ ઉપર આવી રહી હતી. આ જોઈ તેની આંખોમાં ચમક આવી ગઈ અને એ લિફ્ટ તરફ ઈશારો કરી સરકીને એ ત્યાં જઈને ઉભી રહી ગઈ એટલે નમિતા પણ એની પાછળ પાછળ ત્યાં આવી ગઈ.

બસ થોડી જ સેકન્ડમાં એ લીફ્ટ, ઉપર..સાતમે માળે આવી ગઈ ને તેનો દરવાજો ખુલી ગયો એટલે બંને સહેલીઓએ અંદર જવા ડગ માંડ્યા..

આ બાજુ સમીર લીફ્ટમાં ઉપર આવી રહ્યો હતો, કે બીજા માળે તે લીફ્ટ ઉભી રહી. અને એક મહિલા તથા તેનો તોફાની બાસ્કસ જેવો પાંચ વર્ષનો છોકરો અંદર પ્રવેશ્યા.

છોકરાને લીફ્ટનું અજબ આકર્ષણ હતું, કે પછી બસ..અંગમાં મસ્તી જ ભરી હતી. જે હોય તે, પણ અંદર પેસતા જ એક પછી એક તેણે લીફ્ટના બંધાં જ બટન દબાવી નાખ્યા.

આ જોઈ સમીરને તો જાણે એવું થયું કે છોકરાને ઉપાડીને બહાર કાઢી મુકે. જો કે પેલી મહિલાએ છોકરાને વાર્યો. તેને ખીજાઈ. અને સમીરને સોરી પણ કહ્યું.

સમીર મનમાં ને મનમાં સમસમીને રહી ગયો. પરિણામ એ આવ્યું કે લીફ્ટ ૩-૪-૫-૬ એમ બંધા માળે ઉભી રહેતી-રહેતી ઉપર ચડવા લાગી. અને સાતમે માળે પહોંચી, ત્યાં જ બાજુની લીફ્ટનો દરવાજો બંધ થયો. જાણે કે સમીરની કિસ્મતનો દરવાજો બંધ થયો. કારણ...તે લીફ્ટમાં

સુપ્રિયા હતી.

નિયતિ હજી ય સમીર સાથે સંતાકુકડી રમી રહી હતી. રેડીઓને સ્વીચ-ઓફ કરવામાં સમીર થોડો વહેલો થયો, અને લીફ્ટમાં ઉપર પહોંચવામાં થોડો મોડો પડ્યો.

કૂર નિયતિને આ નિર્દોષ અને માસુમ નવયુવાનની ભાવનાઓ સાથે રમવામાં કોણ જાણે શું મજા આવતી હતી. કેટકેટલી કસોટીઓ લઈ રહી હતી તેની ધીરજની..તેના જનૂનની..! અને પછી.. આ બેબાકળા હૈયાને નિરાશ થતું જોવામાં જાણે કે તેને કોઈ રાક્ષસી ખુશી પ્રાપ્ત થતી હતી.

પોતાની લીફ્ટનો દરવાજો ખુલતા જ સમીર લીફ્ટની બહાર ધસ્યો. કઈ બાજુ કઈ દિશામાં જવું તે એ નક્કી ન કરી શક્યો. ફરીથી નીચે જવાનો તો બિચારાને વિચાર પણ આવે એમ નહોતો. એટલે ડાબી બાજુનાં સ્ટોર્સમાં, અને પછી જમણી બાજુના સ્ટોર્સમાં તે ઉડતી નજર ફેરવતો ઝડપથી ચાલતો રહ્યો. આખો માળ જોઈ વળ્યો.

પછી તેને યાદ આવ્યું કે તેનો ફ્રેન્ડ સંજય છઠ્ઠો કે સાતમો માળ એ નક્કી નહોતો કહી શક્યો તો એક દાદરો નીચે ઉતરીને છઠ્ઠે માળે આવ્યો. અને નવેસરથી એ જ જલેમત એણે શરૂ કરી. પણ આખરે થાકી-હારીને બહાર પડેલી એક ખુરસી પર માથું પકડીને બેસી ગયો. શું કરવું તેને સમજાતું ન હતું.

બીજી તરફ સુપ્રિયા નમિતા સાથે પાર્કિંગ-લોટમાં આવી. કારમાં શોપિંગ-બેગ્સ મૂકી અને ગાડી ચલાવીને ગેટ સુધી આવી, કે પાર્કિંગ પ્લેસના સિક્યુરિટી સ્ટાફના માણસે તેની ગાડીને હાથ આડો દઈને રોકી.

આ જોતા જ તરત નમિતાને પાર્કિંગ-ચાર્જ દેવાનું યાદ આવ્યું એટલે તેણે પર્સમાંથી કાઢીને પૈસા આપ્યા.

"મારી પાસે છુટ્ટા નથી મેડમ, ત્રીસ રૂપિયા છુટ્ટા આપો પ્લીઝ," -

આ સાંભળી નમિતાએ સુપ્રિયા તરફ જોયું. સુપ્રિયાએ પોતાનું પર્સ ફંફોર્યું પણ તેની પાસે પણ ત્રીસ રૂપિયા છુટ્ટા ન હતા.

"યાર, શું નાટક છે આ.." -બબડતા બબડતા સુપ્રિયાએ આસપાસ નજર ફેરવી.

ત્યાં જ તેને એક યુવતી દેખાઈ. એક ખૂણામાં પોતાની ગાડીમાં સામાન સાથે તે ઉભી હતી.

સુપ્રિયા તેની પાસે ગઈ.

"એક્સક્યુઝ મી.." -પર્સમાંથી પચાસની એક નોટ કાઢીને તેણે સામે ધરતા પૂછ્યું- "હુ યુ હેવ ચેન્જ?"

પણ તે યુવતી તો સુન્યમનસ્ક થઈને, કોણ જાણે ક્યાં જોઈ રહી હતી.

"હલ્લો..?" -સુપ્રિયાએ ખોંખારો ખાઈને ફરીથી પૂછ્યું- "યુ હેવ ચેન્જ?"

યુવતી જાણે કે હોશમાં આવી. તેણે પોતાના પર્સમાંથી વીસ-વીસની બે અને એક દસની નોટ આપી.

"થેંક યુ સો મચ. આઈ એમ સુપ્રિયા.." -પોતાની નોટ એ યુવતીના હાથમાં મૂકતા આછા સ્મિત સાથે તે બોલી.

સામેવાળી યુવતી તો જાણે સાવ મંદબુદ્ધિની જ લાગતી હતી. મૂરખની જેમ તેની સામે તે બસ..જોતી જ રહી.

અને પછી થોડી વારે ચંત્રવત્ થોડું હસીને જવાબ આપ્યો- "સુરભી.. "

"થેન્ક્સ અગેઈન સુરભી..!" -તેની નાદમાં વધુ ન લાગતા સુપ્રિયા આટલું જ બોલી અને પોતાની ગાડીમાં જઈને બેસી ગઈ. પેલા સ્ટાફના માણસને પાર્કિંગના ત્રીસ રૂપિયા આપી બંને સહેલીઓ ત્યાંથી રવાના થઈ ગઈ.

એટલી વારમાં તો સુરભી જાણે કે..પૂરેપૂરી ભાનમાં આવી ગઈ. સમીરના પેલા વિચિત્ર વર્તનથી એ ખુબ જ ડીસ્ટર્બડ હતી. એટલી બધી વિચારશૂન્ય થઈ ગઈ હતી જાણે, કે સામે કોઈ તેની પાસે છુટ્ટા માંગી રહ્યું છે તેની ખબર હોવા છતાં, જાણે કોઈ ભાન જ ન હોય તેવું તેનું વર્તન થઈ ગયું.

તેને હવે વિશ્વાસ થઈ ગયો કે- "સમીર ક્યારેય સુપ્રિયાને ભૂલી શકવાનો નથી. અને જો હમણાં, ઉપર તેને સુપ્રિયા મળી જાય તો..?"

ત્યાં જ અચાનક તેને પેલી યુવતી યાદ આવી ગઈ, જે તેની પાસેથી હમણાં જ પચાસના છુટ્ટા લઈ ગઈ. શું નામ એણે પોતાનું કહ્યું તું? સુપ્રિયા..કે સુચિત્રા?

સુરભીનું ધ્યાન અચાનક પોતાના હાથ પર ગયું. પેલીએ આપેલ પચાસની નોટ હજી તેના હાથમાં જ હતી.

ધક્ધક્તા દૃઢ્યે તેણે નોટને પલટાવી.

હા.. નોટની પાછળ લખેલ હતું- "સુપ્રિયા" અને પછી લખેલ હતા દસ આંકડા.

સુરભીની આંખો ફાટેલી જ રહી ગઈ. પોતે જે જોઈ રહી છે તે ભ્રમ છે કે હકીકત..? સમીર કેટલાય વખતથી જે નોટને પાગલની જેમ શોધી રહ્યો હતો તે અત્યારે, તેના હાથમાં હતી. અને તેમાં સમાયેલું હતું એ ત્રણેયનું ભવિષ્ય. પોતાનું, સુપ્રીયાનું અને સમીરનું.

આ નોટ સમીરને અપાય? ના..!

પોતાના સઘળા અરમાનોનું પડીકું વાળીને આપી દેવા જેવી મુર્ખામી હતી, એ તો કદાચ..!

પ્રકરણ ૭

સુરભિ લગભગ અચેતન અવસ્થામાં સરી પડી. તેની વિચારવાની..નિર્ણય લેવાની શક્તિ એવાં સમયે હણાઈ ગઈ હતી કે જ્યારે તેને પોતાની જિંદગીનો ખૂબ મોટો નિર્ણય લેવાનો હતો, અને એ પણ ત્વરિત જ. એમાં કોઈ વિલંબ પાલવે એમ નહોતો.

સમીર..કે જેને તે પોતે દિલોજનથી ચાહતી હતી, જે થોડાં દિવસો બાદ તેનો પતિ થવાનો હતો. જેની સાથે સંસાર માંડવાના સપના પોતે કેટલાય મહિનાઓથી જોઈ રહી હતી, તે જ સમીર..!

આ નોટ જો સમીરને આપી દઉં તો? કેટલો ખુશ થઈ જશે તે..! પછી બંને પ્રેમીઓની મુલાકાત થશે. પોતાનો આ ઉપકાર સમીર જિંદગીભર નહીં ભૂલે તેની સુરભિને ખાતરી હતી.

પણ તો પછી..તેનું પોતાનું શું? સુપ્રિયા સાથેની મુલાકાત પછી સમીર પોતાની સાથે લગ્ન કરશે? પોતાનાં શમણાઓનું શું? શું આ બધું વિસારે પાડી દેવાનું?

જો આ નોટ હું તેને ન આપું તો શું થઈ જવાનું છે? કોઈને શું ખબર પડવાની? અઠવાડિયામાં તો સમીર સાથે સગાઈ થઈ જશે. અને પછી..લગ્ન !

સુરભિના મનમાં વિચારોનો વંટોળ ઉઠ્યો હતો. શું કરવું તે જ સમજાતું નહોતું. પોતાના સ્વાર્થ માટે, પોતે જેને પ્રેમ કરે છે તેને મેળવવા માટે, આમ જુદાણાનો આશરો લેવો? ના, સુરભિને આ જાણતું નહોતું. પોતે જ્યારે સમીરને પ્રેમ કરવા લાગી, ત્યારે સમીર પણ પોતાને પ્રેમ કરે એવો આગ્રહ તો તેણે ક્યારેય રાખ્યો નહોતો. સુપ્રિયાના તેની જિંદગીમાંથી ચાલ્યા જવા બાદ, સમીર ભાંગી ન પડે, નિરાશ ન થઈ જાય એટલા માટે જ પોતે પોતાના જૂનાં, અવ્યક્ત પ્રેમને સમીર સામે જાહેર કર્યો હતો. ખાસ તો તેને માનસિક આધાર મળી રહે એટલા જ માટે. અને હવે જ્યારે સુપ્રિયા તેની જિંદગીમાં ફરી પાછી આવી શકે તેમ છે, ત્યારે પોતે કોણ છે નસીબના આ નિર્ણયને બદલવા વાળી?

સમીર પાર્કિંગ-લોટમાં પાછો ફર્યો ત્યારે મનથી તે સાવ ભાંગી ગયો હતો. તેની ચાલ સાવ ધીમી પડી ગઈ હતી.

Day After Day,
The Time Pass Away.
And I Just Can't Get You, Off My Mind.
Nobody Knows, And I Weep You Inside,
I keep On Searching,
But Can't Find.

ઓહ..ક્યાં શોધું તને, સુપ્રિયા..!

આટલે વખતે સુપ્રિયાના મળવાના ઁંધાણ વર્તાયા, અને તે પણ મૂગજળ જેવા સાબિત થયા. કોણ જાણે તે યુવતી..કે જેને સંજયે જોઈ હતી, તે સુપ્રિયા જ હતી કે નહીં. જો હોય, તો સાથે જ..તેનું નસીબ કોઈ ખુબ જ કૂર બદલો લઈ રહ્યું છે, તેની સામે.

અને જો તે કોઈ બીજી જ યુવતી હોય, તો પોતે તો નાહક જ આટલાં ઉત્તેજિત થઈને, સુરભિની હાજરીમાં આગળ-પાછળનો વિચાર કર્યા વગર, એકદમ બેજવાબદાર વર્તન કર્યું ગણાય. તેણે સુરભિની માફી માંગવી જ રહી.

દુરથી જોયું તો આસપાસ સુરભી ક્યાં ય ન દેખાઈ. પોતાની કાર પણ નહોતી દેખાતી. તો શું સુરભી કારમાં બેસીને ચાલી ગઈ? સમીરને ફડકો પડ્યો. પારાવાર પસ્તાવો થઈ આવ્યો તેને. અહીં પાર્કિંગ-લોટમાં ઉભા ઉભા સુરભીના મન પર શું ને શું વીત્યું હશે...! અઠવાડિયા પછી બંનેની સગાઈ છે, ત્યારે તેને આમ રસ્તા પર એકલી મુકીને જુની પ્રેમિકાની પાછળ પોતાનું આમ ઘાંઘા થઈને દોડવું...! કેટલી ગુસ્સે થઈ હશે તે...! કેટલી નિરાશ થઈ હશે તે...!

જો કે આ બધાંથી તે પોતે પણ ઓછો નિરાશ.. ઓછો હતાશ નહોતો થયો. પણ અત્યારે પોતાનો વિચાર કરવાનો તો તેની પાસે સમય જ નહોતો. મનમાં હવે જુદો જ ઝંઝાવાત ઉઠ્યો હતો. વિચારશૂન્ય અવસ્થામાં તે રસ્તાની વચ્ચે ઉભો જ રહી ગયો. એટલે દુરથી વોચમેને તેને જોયો અને તેની નજીક આવ્યો.

"વોહ સિલ્વર ક્લર કી મારુતિ-એસ્ટીમ આપ કી થી ક્યા?"

"હાં, ક્યા હુઆ?" -સમીર ચોંકી ઉઠ્યો.

"વોહ..ઉસ મેં એક મેમસાબ થી, ઉસને કહા કે, -બ્લેક શર્ટ ઓર ગ્રે ટ્રાઉઝર વાલે સા'બ કો યે એન્વલપ દે દેના, ઓર ફિર વો કાર લે કર ચાલી ગયી.." -વોચમેને પોતાના ખીસામાં હાથ નાખતા કહ્યું.

"હાં હાં રાઈટ. થેંક યુ...!" -સમીરે હાથ લંબાવતા કહ્યું. અને તેની પાસેથી એન્વલપ લઈ લીધું. પોતે હમણાં જ શોપિંગ કરેલું તે દુકાનનું જ એક કવર હતું, જેની અંદર નાખીને દુકાનદારે બીલ આપ્યું હતું.

ચાલતા ચાલતા આગળ જતાં તેણે તે કવર ખોલ્યું. અંદર બીલ હતું, પણ ઉંધી ઘડી કરેલું. બીલની પાછળ ઝાંખા અને એકદમ ઝીણા અક્ષરોએ છુપાયેલ 'ટર્મ્સ એન્ડ કન્ડિશન'ને છુપાવી દેતા સુરભીના ઘાટ્ટા, મોટા અને મરોડદાર અક્ષરો પહેલી નજરે જ તેને દેખાઈ ગયા.

"સાથ હમારા પલ ભર કા હી સહી

અબ સોચેન્ગે કલ, વહ થા હી નહીં

હોગા ઝીંદગી મેં શાયદ હી મિલના હમારા

પર મહેકતા રહેગા દિલ મેં પ્યાર તુમહારા."

અને આ સાથે એક પચાસ રૂપિયાની નોટ પણ હતી. આનો મતલબ સમીરને ન સમજાયો. પોતાની જૂની આદત મુજબ તેણે તે પચાસની નોટને પલટાવી અને તેને બધું સમજાઈ ગયું. એ નોટની પાછળ સુપ્રિયાનો ફોન-નંબર હતો.

સુપ્રિયા હજી ઘરે પહોંચી જ હતી. ખુબ થાકી ગઈ હોવાથી જમ્યા વગર જ સીધું સુઈ જવાનું તે વિચારતી હતી, અને ત્યાં જ તેનો ફોન રણક્યો.

"હલ્લો..." -તેણે સાહજીકતાથી વાત શરુ કરી.

"આંખે ખુલી હો, તો ચહેરા તુમહારા હો,

આંખે બંધ હો, તો સપના તુમહારા હો,

મુજે મૌતકા ડર ભી ન હો, મેરે કાતિલ

અગર કફન કી જગહ, દુપટ્ટા તુમહારા હો."

-ત્યારે ગોખેલી શાયરી સમીર આજે ત્રણ વર્ષ બાદ બોલ્યો.

"હુ ઈઝ ધીઝ?" -સુપ્રિયા અચરજભર્યા અવાજે બોલી અને..

"સમીર, સમીર હિયર..." -સામેથી તેનો જાણીતો, પોતાને ખુબ જ પ્રિય એવો, અવાજ

આવ્યો.

અને સુપ્રિયાનું હૃદય એક ધબકારો ચુકી ગયું. બધું ગોળ ગોળ ફરતું હોય તેવું તેને લાગ્યું. સાથે જ સામે છેડે સમીર છે? કિસ્મતની અનેક થપાટો ખાઈ ચુકેલી સુપ્રિયાને પોતાના નસીબ પર વિશ્વાસ નહોતો બેસતો. થોડી ક્ષણો ફોન પર સ્તબ્ધતા છવાઈ રહી. બેમાંથી કોઈ કશું કંઈ બોલ્યું નહીં. પણ તે દરમિયાનની શાંતિ જાણે બંનેના મનને કેટકેટલું ચ કહી ગઈ.

પછી શું થયું?

બસ, પછી તો સુપ્રિયાનો બધો થાક જાણે કે ગાયબ થઈ ગયો, અને ત્યારે ને ત્યારે જ બંને પ્રેમી-પંખીડાં એક કોફી શોપમાં મળ્યા. બંનેની આંખોમાંથી સ્નેહ જાણે અશ્રુ વાટે ઉભરાઈ રહ્યો હતો. એકમેકની આંખો લૂછતાં, એકમેકને એકટક નીરખતા બંને નિર્દોષ-હૈયાઓ કલાક બે-કલાક સુધી એમ ને એમ બેઠાં રહ્યા.

પછીના દિવસોમાં સુરભી કંઈક આગળ અભ્યાસ કરવા લંડન ચાલી ગઈ અને સમીર-સુપ્રિયાના લગ્ન લેવાયાં. આજે ખુબ સુખી સંસાર છે બંનેનો.

એક વાત કદાચ સહુને ખટકતી હશે, કે અલીબાગમાં કલાર્કને આપેલ નોટ ફરી-ફરીને ત્યાં મુંબઈમાં સુપ્રિયા પાસે કેવી રીતે આવી ગઈ..? નસીબની નાટકીયતાની ચ કોઈ હદ હોય કે નહીં?

હા,

તેની તો કોઈક હદ હશે કદાચ, પરંતુ પ્રેમીઓનાં પ્રયત્નોની કોઈ હદ નથી હોતી. કહેવાય છે કે પ્રેમ આંધળો હોય છે. પણ એટલું જ કહેવું પુરતું નથી. કારણ, પ્રેમ આંધળો હોવાની સાથે પ્રેમ પાગલ પણ હોય છે. પ્રેમમાં પડેલ હૈયાઓ ક્યારે શું કરે, તે કંઈ નક્કી નથી હોતું.

અને આમાં સુપ્રિયા ચ બાકાત નહોતી. જેટલો બેચેન સમીર હતો સુપ્રિયાની ભાળ મેળવવા માટે, તેટલી જ તલપાપડ સુપ્રિયા પણ હતી સમીરને પાછો પામવા માટે.

નસીબ પર વિશ્વાસ રાખીને જ તેણે એક નોટ પર પોતાનો નંબર લખીને પેલા કલાર્કને આપેલી. પરંતુ થોડો વખત જતાં જ તેને લાગ્યું કે ફક્ત એક જ નોટ પર નંબર લખીને તેણે નસીબરાજનું કામ ઘણું અઘરું કરી નાખ્યું છે. એટલે પછી, પોતાની પાસે આવતી દરેક નોટ પર તે પોતાનો ફોન નંબર લખવા લાગી.

અને આમ..

સુપ્રિયાનો નંબર લખેલી કેટલી ચ નોટ દેશભરમાં ફરવા માંડી. આવી જ એક નોટ પોતાના પસંમાંથી કાઢીને તેણે સુરભીને આપી હતી.

આપના હાથમાં ચ જો આવી કોઈ ચલાણી નોટ આવી જાય, તો તેને ફક્ત નોટ ન સમજતાં..!

એક સાચા પ્રેમનો જીવંત પુરાવો...એક દસ્તાવેજ સમજજો એને. એક અથાક પ્રયત્ન સમજજો એને..!

મિત્રો,

સમીર-સુપ્રિયાને પાછા મળતાં ત્રણ વર્ષ લાગ્યા, માટે તમારા મનની ભાવના તમારા પ્રિય-પાત્રની સમક્ષ જરૂરથી જ.. કોઈ પણ પ્રકારે..વ્યક્ત કરી દો. ફક્ત નસીબ પર બેસી ન રહેશો, કારણ નસીબ હમેશાં પ્રયત્ન કરનારને જ સાથ આપે છે.

ઓલ ધ બેસ્ટ....!!

(સમાપ્ત)

@gujaratibookz